

ZÁMECKÝ PARK ČERVENÝ DVŮR

Zpracoval Národní památkový ústav, ú.o.p. v Č. Budějovicích

Ing. Marie Pavlátová, Ing. Marek Ehrlich

srpen 2003

1. ROZSAH PAMÁTKOVÉ OCHRANY

Zámek Červený Dvůr s areálem byl prohlášen za kulturní památku 5.11.1963. Rejstříkové číslo v Ústředním seznamu kulturních památek (ÚSKP) je 03-1329.

2. HISTORICKÝ VÝVOJ ZAHRADY A PARKU V ČERVENÉM DVOŘE

První zmínky o zahradě v Červeném Dvoře pocházejí z roku 1598. Tehdy byla u takzvaného Nového Chvalšinského dvora zřízena Petrem Vokem z Rožmberka (1539-1611) obora, určená k chovu bobrů, bažantů, koroptví a křepek. Zámek spolu s myslivnou a altánem vznikl 1672 z iniciativy kněžny Marie Ernestiny z Eggenberku (1649-1719).

Za panování Adama Františka ze Schwarzenberku (1719-1732) byl postaven byt zahradníka, existenci fontán upřesňuje zpráva z roku 1736 o stavbě vodovodu pro jejich napájení. Josef Adam ze Schwarzenberku (1722-1782) realizoval v období 1748-1781 výstavbu nedochované sala terreny, výmalbu zámku, přístavbu jižního křídla a rozsáhlé úpravy zahrady.

Vývoj zámecké zahrady dokládají historické plány a archivní záznamy uložené ve Státním oblastním archivu Třeboň, pobočka Český Krumlov. O podobě obory vypovídá plán z roku 1754 od Jana Jiřího Planskera, který zachycuje plochu o rozloze asi 30 hektarů, přiléhající ke dvoru z východní strany. Přeměnu obory v barokní zahradu zobrazují plány z let 1762, 1766, 1769-1779. Poslední z nich zachycuje pravidelnou francouzskou zahradu lichoběžníkového půdorysu ohraničenou zdí. Hvězdovitá cestní síť rozbíhající se od středového bazénu architektonicky člení prostor zahrady do uzavřených bosketů. Všechny cesty, kromě středové, jsou lemovány stříhaným stromořadím. Před zahradním průčelím zámku je situována obdélníková plocha parteru s bazénem uprostřed. Od zámku přes parter a bazén vybíhá jihovýchodním směrem hlavní kompoziční osa zdůrazněná výraznými vodními prvky: pravidelnou vodní nádrž s ostrůvkem a vodotryskem, bazénem s vodotryskem uprostřed hvězdice cest a oválným bazénem se dvěma vodotrysky v závěru osy. Vodotrysky s vysokým vodním sloupcem zvýrazňují hloubku dispozice. Kruhové bazény s vodotryskem se opakují rovněž ve všech čtyřech rozích zahrady.

Podle archivních záznamů byly vodotrysky uvedeny do provozu 1761, ohrazení zahrady bylo budováno v letech 1764-1769. Programová náplň zahrady byla bohatá a pestrá. V období 1769-1784 byli v zahradě chováni bobři, čínští bažanti, bengálští jeleni a angorští králíci. V zahradě nechybělo přírodní divadlo, letní jízdárna, Schneckenberg (kopeček ve tvaru šnečí ulity), v letech 1787-1789 přibýly čínský a holandský letohrádek. K široké nabídce vodních prvků patřily 200 metrů dlouhá vodní kaskáda s jeskyní, stylizované slepé rameno, vodní kanál s Topolovým ostrůvkem, Bobří jezírko, jezírka pro chov vodního ptactva.

V roce 1787 byly v zahradě vysázeny tehdy módní kanadské a vlašské topoly. Do jihovýchodního rohu zahrady byl 1786 osazen obelisk, v ostatních rozích zůstaly kruhové bazény. Hlavní vstup do zahrady byl situován na jižní straně, při příjezdu od Českého Krumlova.

Plán z 1819 zobrazuje barokně klasicistní zahradu a její okolí, především svah Pískového vrchu, kde s cílem ke krajině vznikla vyhlídka na význačné okolní dominanty. Cestní síť v zahradě byla zjednodušena na základní hvězdicovou soustavu. V duchu barokního romantismu se v bosketech objevují nepravidelně vinuté cesty propojující četné romantické prvky.

K přeměně barokní zahrady v anglický park dochází v polovině 19. století, za knížete Jana Adolfa II. ze Schwarzenberku (1833-1888). Podnětem ke změně byly zkušenosti knížete z cest do Anglie a celkové zhoršení stavu zahrady, kdy bouře roku 1844 nadělala v porostech velké škody.

O uspořádání parku nás informuje plán datovaný 1910 spolu s archivními záznamy. Historická mapa z roku 1910 je publikovaná v knize Camillo Schneidera „Die Gartenanlagen Österreich - Ungarns in Wort und Bild“ (Wien 1911) a znázorňuje stav anglického parku asi 60 let po jeho přeměně.

Plocha původní zahrady byla po odstranění ohradních zdí v roce 1839 rozšířena na východní a jižní straně na současnou výměru 117 hektarů. Pravidelná cestní síť byla zrušena. Nové nepravidelně vedené cesty vycházely v mnoha úsecích z původní půdorysné osnovy, například vnitřní procházkový okruh parkem byl veden po hranicích původní barokní zahrady.

Z barokní dispozice zůstala zachována středová osa jako hlavní kompoziční osa a hlavní průhled parkem. Na ose byly ponechány všechny vodní prvky, pouze pravidelný bazén byl nahrazen rybníkem s ostrůvkem. Hlavní příjezdová cesta k zámku byla vedena středovým paloukem a poskytovala řadu pohledů na zámek a do protilehlé travnaté části parku, modelované pomocí solitér a skupin.

K utváření jednotlivých romantických scénérií přispěla řada nových staveb, programově propojených průhledy. V parku byla 1840 postavena Bažantnice k ubytování sezónních hostů a takzvaná Švýcarská stáj pro chov krav švýcarského původu, do které mohli návštěvníci nahlížet z přilehlých salónů a popíjet čerstvé mléko. Byl založen růžový altán spojený stinnou chodbou s růžovou zahradou. Roku 1846 byl přenesen obelisk na takzvané Křížové pole.

V roce 1841 byla postavena severovýchodně od zámeckého parku kaple svatého Kříže, podle návrhu architekta Franze Beera, kde byly uloženy ostatky Walthera Schwarzenberka (1839 – 1841). Po jeho převozu do Schwarzenberské hrobky v Třeboni (vystavěna roku 1877) kaple postupně chátrala. V současné době dochovány pozůstatky u objektu hájenky.

V 50. letech 19. století byly zbourány letohrádky a zrušeny umělé jeskyně. Vývoj parku završilo osazení mariánského sloupu v novogotickém slohu při jižní hranici parku.

Zámecký areál byl 1947 převeden do vlastnictví Země české a v roce 1949 znárodněn. Od 1966 byla v zámku zřízena psychiatrická léčebna, která je zde dodnes.

3. PAMÁTKOVÁ HODNOTA

Památková hodnota parku v Červeném Dvoře tkví v dochovanosti stop jednotlivých vývojových fází:

- barokní členění (hvězdicovité členění cestní sítě, hlavní osa kompozice s vodními prvky a velkou vodní plochou, parter)
- klasicistní partie Schneckenbergu a letní jízdárny
- krajinářský park

Nejvíce je dochována konečná vývojová etapa anglického krajinářského parku z 2. poloviny 19. století.

Památková podstata zámeckého parku je tvořena:

- dochováním prostorového rozsahu historické dispozice zahradních a krajinářských úprav
- jednotlivými historickými stavebními objekty – zámek s hospodářským areálem, bažantnice, vrátnice, mauricovna, poustevna (Kůrový domek), zahradnictví s hájenkou, ovčín atd.
- dochovanou vodohospodářskou soustavou – 21 rybníků, rybníčků, umělých jezírek, fontán, nádržek, které plnily funkce užitkové i okrasné; 3420 m průtočných potoků a potůčků; 3000 m umělých toků a odvodňovacích stok; 4100 m vodovodního potrubí - gravitačních hydrostatických vodovodních řádů; 500 m krytých toků a kanálů
- dochovanými prostorovými a kompozičními vztahy jednotlivých stavebních prvků a krajinářského parku
- v nenarušenosti prostorových a kompozičních vztahů krajinářského parku nevhodnými novodobými stavbami
- existenci historické podoby blízkému reliéfu a modelaci terénu včetně technických staveb – odvodňovací soustava, mostky ...
- významná role v krajině Podhůří Blanského lesa při historické komunikaci z Českého Krumlova do Červeného Dvora a Chvalšín
- v relativně autentickém dochování porostních prvků z různých etap vývoje zahradních a parkových úprav

4. POPIS KOMPOZICE A KOMPOZIČNÍ CELKY

První počátky sadových a krajinářských úprav v malebné krajině pod Kletí můžeme datovat do roku 1598, kdy byla krumlovskými Rožmberky založena u tzv. Nového Chvalšinského dvora bažantnice. Jak dokládá dochovaná plánová dokumentace, zachovává si bažantnice určená k chovu koroptví, bažantů, křepelek i bobrů až do roku 1754 přírodní charakter.

Během druhé poloviny 18. století se bažantnice mění v náročně řešenou barokní zahradu s bohatou programovou náplní a bohatou vybaveností. Lichoběžníkovitá plocha zahrady vymezená ohradní zdí je pravidelně členěna osmipaprscitou hvězdicovitou cestní sítí, která se rozbíhá od středové fontány. V kompozici je zdůrazněna středová osa, na které jsou situovány výrazné vodní prvky: před zámkem a uprostřed zahrady kruhová fontána s vodotryskem, mezi oběma kruhovými fontánami vodní bazén lichoběžníkového tvaru s vodotryskem a v závěru středové kompoziční osy oválná fontána se dvěma vodotrysky. Kruhové fontány

s vodotryskem ukončují také rohové partie v průsečících cest - kromě jihovýchodního rohového prostoru, kde byl osazen obelisk.

Vodní prvek v kompozici červenodvorské barokní zahrady hrál důležitou roli a voda je zastoupena v zahradě na mnoha místech a v mnoha podobách, např. 200 m dlouhá vodní kaskáda s jeskyní, stylizované slepé rameno, vodní kanál s Topolovým ostrovem, Bobří jezírko, jezírko pro chov vodního ptactva. Z ostatní vybavenosti stojí za zmínku zámecké divadlo, Schneckenberg, jízdárna, rozárium, čínský a holandský pavilon.

Přední polovina zahrady navazující na zámek byla ze dvou třetin krytá porosty, které byly protkány poměrně hustou cestní sítí, kde se už koncem 18. století objevují měkké linie cest. V zadní polovině zahrady zaujímají porosty pouze jednu třetinu. Příjezdová cesta k zámku ze směru od Českého Krumlova byla lemována alejí, stejně jako cesty vycházející z nádvoří ve směru na Chvalšiny i v opačném severním směru na Hejdlov.

K význačným krajinářským úpravám počátku 19. století patří bezesporu zřízení vyhlídkového odpočívadla nedaleko zámeckého areálu, na úpatí Pískového vrchu, odkud se otevírají pohledy na zámek a zahradu i do širokého okolí - na věže kostelů ve Chvalšínách, v Boleticích a v Kájově. Vyhlídkové místo je v krajině dodnes zachováno jako holý, skalní výchoz se skupinou dubů a buků, vysazených pravděpodobně při zřízení Vyhlídky.

Barokní podobu ztrácí červenodvorská zámecká zahrada v polovině 19. století za knížete Jana Adolfa II. Schwarzenberga (1833 - 1888), který nechává přeměnit zahradu po návratu z Anglie v přírodně krajinářský park. Podnětem k přeměně zahrady mohlo být i zhoršení jejího stavu, o čemž se objevují záznamy v archivních podkladech (1822 - špatný stav Holandského pavilonu, 1835 - likvidace většiny chovaného ptactva, v roce 1844 postihla zahradu silná bouře, která nadělala v porostech velké škody).

Kompoziční schéma nově utvářeného přírodně krajinářského parku bylo značně ovlivněno prostorovým i půdorysným rozvrhem předchozí barokní kompozice. Z pravidelné barokní osnovy zůstala zachována středová osa jako hlavní kompoziční osa a jako hlavní průhled parkem. Na ose byly ponechány všechny vodní prvky, pouze lichoběžníkový bazén byl upraven do přírodní podoby jako rybník s ostrůvkem. Ohradní zeď byla zbourána a plocha parku byla rozšířena na východní straně až po původní hranici pozemků, na jižní straně až po příjezdovou komunikaci od Českého Krumlova a na západní straně až po komunikaci směřující k zámku a do dvora. Do celkové kompozice byl začleněn i Ovčín a k němu přilehlé pozemky dosud využívané k hospodářským účelům. Po odbourání ohradní zdi byly zrušeny všechny tři rohové kruhové fontány a obelisk z jihovýchodního rohu předchozí barokní zahrady byl přenesen do nově rozšířené části na Křížový vrch.

Přestože při utváření nové přírodně krajinářské kompozice byly odstraněny četné vodní prvky formující barokní zahradu, např. kaskádová fontána, vodní kanál s Topolovým ostrovem nebo slepé vodní rameno, zůstala voda nadále jedním z hlavních kompozičních prvků. Do nové kompozice byly z barokního rozvrhu zapojeny Jeskynní, Bobří, Rusalčino a Leknínové jezírko a náhon ke Šlechtovu mlýnu. Z nových vodních prvků tvořících součást přírodně krajinářské kompozice můžeme uvést kruhový bazén u Mauricovny, Kněžninu lázeň na Křížovém vrchu a Kruhové jezírko zřízené na místě rohové kruhové fontány v severozápadní části parku.

Uskutečnění nových sadovnických záměrů bylo spojeno také s rozsáhlými úpravami vodního režimu. Byly provedeny citlivé úpravy potoků i umělých vodních toků, které přirozeně zapadají do přírodního prostředí parku. Ve středové části parku, pohledově vymezené ze zámecké terasy, bylo provedeno v délce 200 m úplné zakrytí Červenodvorského potoka

vybudováním klenuté kamenné štolky. Pro posílení iluze rozlehlých lučních ploch a navazujících parkových scénérií byly v místech křížení cest s toky nebo příkopy provedeny až několik desítek metrů dlouhé klenuté propustky z kamene nebo kamenných desek.

Nedílnou součástí rozsáhlých úprav bylo rozvržení nové cestní sítě, která ve svém základě vycházela z předchozího barokního rozvrhu. Nositelem hlavního půdorysného členění jsou příjezdová cesta k zámku a dva procházkové okruhy - vnitřní a vnější. Nová příjezdová cesta k zámku byla zřízena na jižní straně, v místě původního vedlejšího vjezdu. Nedaleko vlastního vjezdu byly symetricky po obou stranách cesty postaveny dva objekty vrátnice, od kterých probíhala příjezdová cesta táhlým obloukem do středu parku a dále k zámku, takže umožňovala řadu pohledů do středu parku i na zámek. Přímo od vjezdu do parku se otevírají dva paprscité průhledy - východním směrem na Mauricovnu a západním směrem na zámek.

Vnitřní procházkový okruh je trasován převážně po obvodu půdorysu barokní zahrady a vymezuje rozlehlou, středovou část parku, která představuje těžiště celé přírodně krajinářské kompozice. Porovnáme-li detailně barokní a přírodně krajinářské schéma cest, je východní úsek téměř identický s barokním stavem a u severního došlo pouze ke změkčení přímé linie. Na západní straně před zámek je trasa vnitřní komunikace posunuta mezi parter a rybník, ale v krátkých úsecích opět trasa koresponduje s barokním rozvrhem cest vedených původně souvislými porosty. Jižní část vnitřního procházkového okruhu je posunuta do středu a prochází porostem zachyceným v těchto místech už na plánech bažantnice (1754).

Vnější procházkový okruh je veden převážně okrajem rozšířené části. Další dílčí komunikace, spojující oba hlavní procházkové okruhy, napojují především jednotlivé parkové scénérie situované poblíž hlavních tras, například Bažantnice, Švýcárna, Schneckenberg, Křížový vrch, Rozárium.

Parterová plocha situovaná před zahradní fasádou a terasou zámku si zachovává svůj obdélníkový půdorys. Je členěna do tří čtvercových polí - ve středovém zůstává kruhová fontána s vodotryskem, v obou krajních polích je střed zdůrazněn kruhovým květinovým záhonem. Květinové záhony dotvářejí také okraj travnatých čtvercových polí. Samostatné trsy trvalek (Phlox) lemují i okrajovou část přilehlých luk směrem k solitéram a porostům (viz fotografie současného stavu uvedené v publikaci C. Schneidera „Die Gartenanlagen Österreich-Ungarns in Wort und Bild“).

Prostorové ztvárnění porostů přejímá částečně barokní koncept. Vychází ze systému dvou procházkových okruhů, kde centrální kompoziční prostor zůstává otevřený jako volná jevištní scéna. Na ní jsou mistrovsky rozehrány četné parkové scénérie pomocí soliter a skupin. Skupiny jsou kompaktní s hustě vysazenými stromy, obvykle pouze z jednoho druhu dřevin, s nepravidelnými rozestupy mezi sebou. Malé skupiny jsou často jako solitery řazeny do přímky.

Jednotlivé solitery působí v prostoru jako plastiky, vzájemně harmonicky korespondují, přičemž jsou používány jak listnáče (lípa, dub, olše), tak jehličnany (smrk, borovice). Solitery i skupiny formují průhledy nebo vystupují v roli dominantního prvku v průhledu. Pozadí pohledů uvnitř parku tvoří husté porosty jižní a západní části parku, s významným zastoupením temně zelených smrků. Celá středová partie má zřejmý náboj a působí dramaticky jako velkoryse komponovaná scéna.

Základ porostů středové části parku byl položen již v původní bažantnici, z níž některé mohutné stromy (smrky, duby) pravděpodobně pochází. Nosnou dřevinou této části je dub, doplňuje jej lípa, olše, javor mléč (méně klen), jasan. Z jehličnanů jsou zastoupeny smrk, borovice, v souvislých porostech i modřín. Vtroušeně se vyskytuje jírovec maďal, bříza, vrba,

buk. Zastoupení buku v porostech je velmi nízké, jedná se v celé výměře pouze o několik jedinců, přestože v archivních záznamech je zmiňována jejich výsadba několikrát, například r. 1788 uvedena výsadba červených buků, r. 1848 bylo vysazeno 1200 ks buku.

Hlavní průhled středového prostoru zastupuje osa kompozice, vedoucí od zámku až po východní část vnitřního procházkového okruhu. Zde je ukončena Oválným jezírkiem se dvěma vodotrysky. Ty společně s vodotryskem v Zámeckém rybníku a vodotrysky dvou kruhových fontán zdůrazňují hloubku parkového prostoru při pohledu z terasy zámku.

Prostorové řešení parku má přímé vazby na okolní krajinu. Jedná se zejména o průhledy z východní části vnitřního procházkového okruhu, které se zvedají až do krajiny. U průhledů orientovaných západním směrem se uplatňují na horizontu kopce Šumavského podhůří, v průhledech orientovaných na severní stranu vystupuje pohoří Blanského lesa. Souvislý pás jižních svahů Blanského lesa se zvedá bezprostředně nad parkem a vytváří celému parkovému prostoru monumentální kulisu. Obvodové porosty vnitřního procházkového okruhu zůstaly situovány na jižní, východní i severní straně v místech barokních porostů.

Jiná situace je v rozšířené části parku, kde se výrazně uplatňuje členitost terénu. Po obvodu této části je veden vnější procházkový okruh - tzv. Zelená cesta, která sloužila k projížděním na koni. Větší skupiny stromů jsou situovány především podél Zelené cesty na východním okraji parku, pohledy jsou orientovány do přilehlé protáhlé louky, v níž je rozmístěno velké množství soliter.

Základ druhového složení zadní části je podobný jako u středové části - ve skupinách i solitérech je nejvíce zastoupen dub, méně lípa. Odlišný charakter dodává partii vyšší zastoupení javorů, především mléčů, v okrajovém porostním pásu pak větší zastoupení habrů a bříz. Podle nálezu několika velkých pařezů a existence většího množství náletů ve stáří 10-20 let lze usuzovat na původní zastoupení jilmu. S okolní krajinou je tato část spojena průhledy orientovanými jižně a západně až na kopce Šumavského podhůří. V jihovýchodní části je dominantou Křížový vrch s Obeliskem, ke kterému vede spirálovitě vinutá cesta dubovým hájem. Přilehlé partie jsou pohledově přímo vázány na okolní krajinu údolí Chvalšinského potoka.

K vlastní tvorbě zahrady a parku se nedochoval žádný autorizovaný projekt nebo návrh řešení. V archivních záznamech se objevují pouze jména dvorních zahradníků jako např. r. 1804 je zmínka o dvorním zahradníkovi Enslonovi, který se zabýval výsadbou keřů; ve 40. letech 19. století byl dvorním zahradníkem Gervasus Immelin, který vydával červenodvorskému zahradníkovi instrukce, v r. 1844 vyprojektoval inž. Falta ve spolupráci se zahradníky Brabcem a Liebauerem novou cestní síť, ale plán nebyl pro přílišné náklady nikdy realizován. V r. 1867 byl pověřen prováděním zahradních prací dvorní zahradník na Hluboké Rudolf Vácha. V již uváděné publikaci C. Schneidera je rovněž v kapitole o červenodvorském parku zpráva o lobkovickém stavebním radovi a řediteli zahrad Karlu Ritterovi, který se podílel na přírodně krajinářské přeměně parku ve 40. letech 19. století.

Park se zhruba 150 let od doby svého založení dochoval bez podstatných zásahů do celkové kompozice. Část plochy na severní straně v podobě louky přiléhající k Ovčínu, byla zhruba před 30 lety postoupena Státním lesům, které zde založily rozsáhlou lesní školku. Jedná se o pěstební plochu, která je od parku odcloněna souvislým pásem keřů. Další existence lesní školky v tomto prostoru si vyžádá jednání za účelem upřesnění pěstebního režimu a zejména

odběru závlahové vody, aby měl níže situovaný park dostatek vody pro všechna vodní zařízení.

Dlouhá léta nedostatečné údržby se promítla do stavu porostů, ploch, zahradní architektury i vodního zařízení. Rozsáhlý 117 hektarový park byl využíván pouze v nejbližším okolí zámku a zajištění údržby klesalo úměrně s narůstající vzdáleností. Zejména zadní partie, porosty i luční plochy, byly zapleveleny listnatými nálety a tzv. Zelená cesta zcela zmizela v neprostupném porostu. Ani objekty zahradní architektury neměly odpovídající využití a rychle chátraly, některé byly z parku zcela odstraněny, například Šlechtův mlýn, Švýčárna, jeden ze dvou objektů Vrátnice. Ve velmi špatném stavebně technickém stavu se nachází Mauricovna, která neodkladně vyžaduje stavební a statické zajištění. V poslední době byly stavebně opraveny zahradní objekty Bažantnice a Kůrový domek. Rovněž rozsáhlý vodohospodářský systém, velice hodnotný po stránce stavebně technické, architektonické a kulturně umělecké byl ve velmi špatném až havarijním stavu. Proto se jeho oprava stala nedílnou součástí celkové regenerace parku. V průběhu letošního roku byly opraveny jeho základní části, ale v následujících letech je nutné v opravách pokračovat, aby celý důmyslně komponovaný soubor mohl plnit svoji funkci a nebyla ohrožována stabilita kompozice.

Cestní síť doznala dílčích změn vyvolaných vlastním provozem uživatelů především v zamokřených plochách, při havárii mostků, propustků nebo v důsledku rozšíření náletů. Tyto změny by bylo žádoucí postupně při porovnání dochovaných podkladů (především plánu parku z r. 1910) uvést do původních tras. První zdařilou akcí tohoto typu bylo obnovení východní části trasy velkého procházkového okruhu Zelené cesty.

5. SKLADBA POROSTU – DŘEVINY

V porostech zámeckého parku jsou nejvíce zastoupeny následující dřeviny (podle terénního průzkumu NPÚ v roce 1998 – v abecedním pořadí): borovice lesní (*Pinus silvestris*); bříza bílá (*Betula alba*); buk lesní (*Fagus silvatica*); dub - obvykle dub letní (*Quercus robur*), zřídka i dub zimní (*Q. petraea*); habr obecný (*Carpinus betulus*); jasan ztepilý (*Fraxinus excelsior*); javor klen (*Acer pseudoplatanus*); javor mléč (*A. platanoides*); jilm (*Ulmus sp.*); jírovec maďal (*Aesculus hippocastanum*); lípa - obvykle lípa srdčitá (*Tilia cordata*), někdy lípa velkolistá (*T. platyphylla*); modřín opadavý (*Larix decidua*); olše - převážně olše lepkavá (*Alnus glutinosa*); smrk - smrk ztepilý (*Picea abies*).

Převážně ve formě náletu se vyskytují topol osika (*Populus tremula*), vrba (*Salix sp.*), trnovník akát (*Robinia pseudoacacia*). Z keřů se vyskytují bez černý (*Sambucus nigra*), brslen evropský (*Euonymus europaeus*), pámelník bílý (*Symphoricarpos albus*), střemcha evropská (*Prunus padus*), tavolník (*Spiraea sp.*), dále pustoryl (*Philadelphus sp.*), svídy (*Cornus sp.*), lýkovec jedovatý (*Daphne mezereum*), brčál barvínek (*Vinca minor 'Multiplex'*). V zadní části parku je několik starých stromů jabloní.

Jako solitery jsou použity i některé další dřeviny, odolné v náročných klimatických podmínkách, obvykle v množství 1-3 ks: javor červený (*Acer rubrum*), javor stříbrný (*Acer saccharinum*), javor babyka (*Acer campestre*), dřezovec trojtrnný (*Gleditsia triacanthos f. inermis*), platan javorolistý (*Platanus x acerifolia*), líska turecká (*Corylus colurna*), převislý jasan ztepilý (*Fraxinus excelsior 'Pendula'*), borovice vejmutovka (*Pinus strobus*). Větším počtem (kolem 10 ks) je zastoupen smrk pichlavý (*Picea pungens*) a jedle nikkoská (*Abies homolepis*), jejíž novodobé výsadby jsou někdy nevhodně umístěny v místech průhledů.

Kostru parku tvoří domácí dlouhověké dřeviny. Ve středové části vytváří hlavní obraz porostů duby (*Quercus robur*) a lípy (*Tilia cordata*, *Tilia platyphylla*), doplňují je javory (*Acer platanoides*, *Acer pseudoplatanus*), olše lepkavá (*Alnus glutinosa*), jasan ztepilý (*Fraxinus excelsior*). Z jehličnanů dotváří obraz smrk ztepilý (*Picea abies*) a borovice lesní (*Pinus silvestris*). Vtroušeně se ve středové části vyskytují jírovec maďal, bříza bílá, vrba, buk lesní a modřín opadavý. Střední část parku si uchovává mimořádný dramatický náboj, na kterém se podílejí štíhlé solitéry (lípy, olše, smrky) situované v louce se skupinami dřevin sestávajících až z jedenácti stromů jednoho druhu (duby nebo lípy) s pozůstatky mohutných starých sosen. Solitéry a skupiny se promítají proti souvislým porostům situovaným na jižní straně původně barokní části. V tomto porostu se nacházejí nejstarší stromy jako osamocené duby a lípy, často mnohokmenné a především velmi staré smrky (ověřeno průzkumem pařezů) ve stáří 210 i více let pocházející ještě z klasicistní zahrady. Mezi nejstarší dřeviny, kromě několika soliter ve středové části, patří také mimořádně působivá, pásová výsadba borovic, dochovaných při východním okraji centrální plochy.

V rozšířené části parku, kde se výrazně uplatňuje členitost terénu, je jiná situace. Ve skupinách i solitérách je nejvíce zastoupen dub, méně lípa. Odlišný charakter dodává partii vyšší zastoupení javorů, především mlčů, v okrajovém porostním pásu pak větší výskyt habrů a bříz. Podle nálezů několika větších pařezů a existence většího množství náletů ve stáří 10 - 20 let lze usuzovat na původní zastoupení jilmu.